

Predikan

Annandag påsk 2012, årg. 1

Psalmer: 470, 641:7, 154, 151, 152

Pär-Magnus Möller

Det var i sanning märkliga ting som hände. Förvirringen var stor – för att inte säga total. Först tumultet de där dagarna som redan kändes så långt borta, dagarna då folket plötsligt hade vänt sitt hallelujarop till skriket: Korsfäst, Korsfäst! Så hade djävulen visat sitt ansikte och sin makt över folket. Och spikarna, handsmidda och stora, naglade fast den älskade mästaren vi korset. Och därefter - väntan, den lång väntan på att mästaren skulle dö och slippa sitt fruktansvärda lidande – de hade ju sett vilken smärta som genomför hans kropp.

Sju ord yttrade han, där han i förnedring hängde på pålen. Sju ord, varvid två hade satt djupa spår i dem: ”Förlåt dem, för de vet inte vad de gör” – så hade han sagt till sin himmelske far och därefter: ”- Det är fullbordat”.

Mörkret som sänkte sig över världen mindes de också. Tystnaden som rådde när natten svepte sin mantel över jorden vittnade om den tomhet som råder när allt liv är borta. Fåglarna tystnade, människosorlet likaså. Till och med vakterna verkade för en stund överväldigade och slutade med sitt hån. Någon hade hört chefen för vaktstyrkan säga: Den mannen måste ha varit Guds son”.

När Jesu mor Maria sedan fick ta emot den döda kroppen kunde de som var nära se både sorgen och lättnaden i hennes ansikte. Det hade hänt så mycket underliga saker kring hennes son; Ängeln som berättade om att hon skulle föda Guds son, änglarna som sjöng, de vise männens besök, alla dessa människor som senare i hans liv sökte upp honom och förväntade sig så mycket av honom. Och nu, de sista dagarna, hade hon fått se hela folket i uppror mot honom – han som bara ville gott. Han hade inte haft det lätt – och inte Maria heller. Sorg och lättnad. ”också genom din egen själ skall det gå ett svärd...”

Om allt detta talade lärjungarna som efter de fruktansvärda dagarna nu var på väg till Emmaus. Kanske tyckte de att det var onödigt med ryktet om kvinnorna som mött änglar vid graven som berättade att Jesus levde. Kanske tyckte de att det varit bäst om man bara låtit saker och ting bero och inte stöka till det mer än det redan var – man visste ju varken ut eller in.

Så dök främlingen plötsligt upp vid deras sida. Det var något märkligt med honom. När han talade brann deras hjärtan. Ja, det var som om hans ord blev till liv i deras inre. Så är det när Guds Ande blåser, då fylls till och med de dödaste ben med liv – det vet vi ju efter att ha läst om Hesekiels erfarenheter där på

slagfältet: ”Kom, Ande, från de fyra väderstrecken! Blås på dessa dräpta och ge dem liv” bad han. Då fylldes de döda benen av Anden, står det.

Som dessa ben kände sig lärjungarna när de talade med främlingen – i alla fall var det så de sade efteråt när de fått perspektiv på allt de var med om.

Timmarna hade flugit förbi – och kvällen närmade sig: ”Stanna hos oss. Det börjar bli kväll och dagen är snart slut”. Med denna enkla lilla bön fick de Mästaren att stanna. Han tackar aldrig nej till en inbjudan. Han stannar alltid hos dem som vill att han skall stanna. Jesus säger ju senare i uppenbarelseboken samma sak: *Om någon hör min röst och öppnar dörren skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig.* Upp 3:20.

De lade sig till bords. Mannen tog brödet, tackade Gud, bröt det och gav dem. Då öppnades lärjungarnas ögon och för en kort stund fick de skåda in i sanningens ansikte och se verkligheten. Det var han – levande – mitt ibland dem – delande brödet – utgivande – Herren Jesus.

Jag kan så väl känna igen mig i emmausvandrarernas erfarenhet. Dag kommer och dag går och man möter mycket gott och mycket svårt. Oftast förstår man sig inte på Gud och hans vägar. Ibland kan jag anklaga honom för att han glömt mig och lämnat mig i sticket. Så plötsligt – öppnas mina ögon och jag får se in i hans. Jag förstår det inte, hinner inte reagera förrän det är över – men ändå ändrar detta lilla ögonblick, denna lilla sekund av himmelsk klarsyn, allt. Jag ser att han gått med mig hela vägen, att han verkat genom andra människor för min skull. Och visst brann mitt hjärta.

*

”Förstår ni så lite, är ni så tröga till att tro på det som profeterna sagt?”

Ja, Herre, jag är så trög, jag har så svårt att tro av mig själv. Ja, jag förmår det överhuvudtaget inte. Jag kan ha läst profeterna hundratals gånger – men utan din Andes ledning är min kunskap likt torkade ben på slagfältet.

Hur skall jag kunna tro om inte du hjälper mig. Jag tackar dig av hela mitt hjärta för de nådestunder då du visat dig för mig och jag fått erfara din närhet – men du vet likaväl som jag att dessa stunder snart försvinner bort bland alla mina bekymmer och felriktade omsorger. Du vet hur trög jag är.

Tack Herre för att du är så tålmodig med mig!

*

Så återvände emmausvandrarna till Jerusalem. De var så fyllda av vad de fått vara med om. De fann de elva lärjungarna och stämningen var hög och förvirrade. ”Simon har sett Herren!” Det var det första de hörde. Någon hade sett honom levande. Till denna erfarenhet kunde de båda emmausvandrarna lägga sin egen erfarenhet. Och lärjungarna hade lyssnat, glatt sig och tackat Gud.

Det mäktiga och märkliga är att sedan denna dag har erfarenhet lagts till erfarenhet. Människa efter människa har genom två tusen år mött Mästaren och vittnesbördet om att han är levande mitt ibland oss har blivit till en väldig flod – en lovsång som kallas kyrkan.

Snart skall vi än en gång få möta den uppståndne i brödet och vinet. Kanske får vi nåden att en liten stund få våra ögon öppnade så att vi ser honom. I vilket fall får vi veta att han är här i brödet och vinet som är hans kropp och blod. Tänk Mästaren är uppstånden mitt ibland oss och snart skall vi få möta honom. Han inbjuder oss till en måltid: Han tar brödet, tackar Gud, bryter det och ger åt oss... Kan våra hjärtan göra något annat än att stämma in i lovsången inför Guds Faders tron i himmelen?

Kanske känner jag inget, ser inget, förstår inget – men det spelar ingen roll – han är ändå här. Liksom lärjungar inte förstod vem de talade med eller vem de bjöd in till måltid – så är Jesus här, vår tro eller vår kunskap förutan. Vi har ju bjudit in honom: ”*Stanna hos oss. Det börjar bli kväll och dagen är snart slut*”.

Snart skall vi få möta Jesus i den måltid som kanske inte mättar våra kroppar men vår inre människa – den som behöver Andens näring för att leva.

*

Jesus, tack för att du kommer mig till mötes.

Du vet att jag aldrig kan finna dig om inte du först funnit mig. Tack för att du kommer mig så nära att jag får ta emot dig i nattvardens under.

Tack för att du går med mig även då jag inte märker det själv.

Hjälp mig att våga lita på dig mer och mer.

Låt mig få se dig på det sätt jag behöver så att jag består de där svåra dagarna och var med mig så att jag kan vittna för mina medmänniskor om det stora som du ger mig.

Tack för att du har sådan omsorg om mig, att du inte släcker en tynande veke, eller knäcker att brutet rör.

Tack för att du är förlåtelsens Herre.

Tack för att du är barmhärtighetens Herre.

Tack för att du gjort allt för mig.

Tack för att du är här, uppstånden mitt ibland oss så att varken död eller djävul kan skilja oss från dig.

Tack för livet som du ger mig genom din uppståndelse från de döda.

Tack Herre Jesus, gode Mästare, Tack!

...Stanna hos oss ... alltid. Amen.